

ВОЙНАТА И ЛИРИЧЕСКИЯТ ГЕРОЙ В “ТИХА ПОБЕДА”

Войната	Лирическият герой
<p>Войната е: “сурова вярност на дълга”, „чер жертвен кръст”, буря. Войната е едно своеобразно прекъсване на “живота пъстролик”. Войниците са сравнени с изгнаници - осъдени да скитат немили-недраги по земята. Тук важи поговорката, че пред смъртта всички са равни (сроди се малък и велик). Като цяло, от това стихотворение аз разбирам, че средностатистическият войник е човек, на който войната тежи много, но и изпълнен с желанието за победоносно завръщане у дома. Няма нещо, което да заледи топлик жадуващия кълн, казва Дебелянов. Всеки войник съзнава, че шансът да загине на война е доста голям. Според мен, това също е една от причините за духовната устойчивост на войника - състезанието със смъртта:</p> <p><i>Че светли тайни дух прозря и аз обикнах този път, по който земните недра тъй властно мамят и зоват.</i></p> <p><i>- Ти наш си, наш си, твоят дял е дълг на хрупкавия злак - земята-майка опознал, при нея ще се върнеш пак.</i></p>	<p>Въпреки че бива откъснат от нормалния живот и бива обременен от тежестта на войната и страхът за живота си, лирическият герой съумява да намери човешкото в “мощната бран” -</p> <p><i>Ноще, тъй светло примирен, аз гледам звездния покров и тихом се струи над мен и крепне земната любов.</i></p> <p><i>Разстлала се е ясна шир и в нея странникът недраг след много бури най-подир намира своя роден бряг.</i></p> <p><i>Там родни сенки с родна реч посрещат брата и сина, а нейде гордо и далеч плющят победни знамена!</i></p> <p>Лирическият герой е оптимист - той вижда хубавите неща в живота, дори и на война, той вярва в благополучния изход на нещата въобще - човекът и във война си е човек.</p> <p>Тук не можем да не отбележим нощта - времето за размисъл, времето, в което лирическият герой се чувства най-добре. Тук нощта е тиха, спокойна, безоблачна (иначе лир. герой нямаше да има физическата възможност да види звездния покров), сякаш се противопоставя на жестокия ден - ден, изпълнен с трупове, кръв, барут, мръсотия. В последния куплет проличава обичта на Дебелянов към всичко българско и родно - “родни сенки с родна реч”.</p>